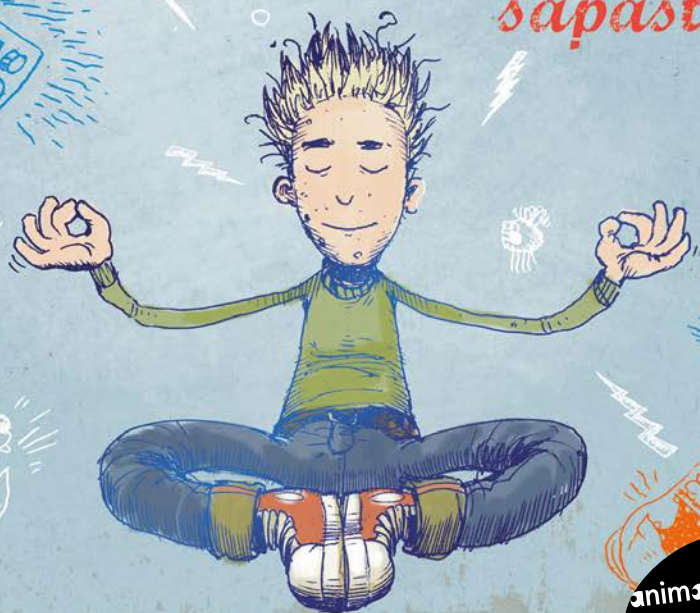

JAKOB M.
LEONHARDT

En
FÉLIX
es fica en
embolics

Qui és un
SAPASTRE,
és un
sapastre

Ja

1.

Dilluns al matí, dos quarts de set. El primer dia d'escola després de les vacances. Sona el despertador.

Ping! Ping! Ping! Ping!

Obro un ull. Per ser més exactes, l'esquerre. Uuuuf, em costa massa. La parpella em pesa almenys cinc tones. No puc. I encara menys a aquestes hores.

Torno a tancar l'ull esquerre. Patam. Faig callar el despertador i continuo dormint. Oh, que bé!

Ping! Ping! Ping! Ping!

Dingdong! Dingdong! Dingdong! Dingdong!

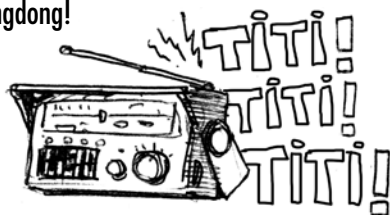
El meu segon despertador comença a sonar i fa un duet amb l'altre, que s'ha tornat a engegar. Torno a obrir un ull. Aquest cop és el dret. Res, tampoc no puc. És com si el tingués enganxat amb cola.

Què hi farem. Patapam, els paro tots dos, continuo dormint, vatua i revatua!

Ping! Ping! Ping! Ping!

Dingdong! Dingdong! Dingdong! Dingdong!

Titi! Titi! Titi! Titi!

**DONG!
GDONG!
GDONG!
GDONG!**

El meu tercer despertador demana la paraula. Obro els dos ulls. La situació comença a ser greu, però ho superaré. Sóc un mestre fent veure que no sento els despertadors. Tanco els ulls, pero els despertadors, continuo dormint, vatua i revatua!

**Ping! Ping! Ping! Ping!
Dingdong! Dingdong! Dingdong! Dingdong!
Titi! Titi! Titi! Titi!**

Rintintin! Rintintin! Rintintin!

El despertador número 4. Déu meu, tant de bo em quedés sord!

**Ping! Ping! Ping! Ping!
Dingdong! Dingdong! Dingdong! Dingdong!
Titi! Titi! Titi! Titi!**

**Rintintin! Rintintin! Rintintin!
Nang! Nang! Nang! Nang!**

El despertador número 5. Al dormitori regna un xivarri eixordador. Però jo sóc un expert quedant-me al llit per no anar a l'escola. Si no aixecar-se del llit fos un esport olímpic, ja fa temps que me n'haurien donat una medalla d'or!

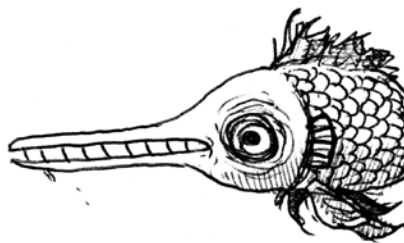
Torno a tancar els ulls.

Paro els despertadors, vatua i revatua, continuo somiant.

2.

Són més de les vuit i encara sóc al llit. És evident que faré tard. Això és terrible, vatua i revatua, sobretot per als meus pares, que em van creure quan els vaig jurar i perjurar que a partir d'ara cada matí seria puntual a l'escola. (Per això també han deixat de despertar-me picant violentament a la porta de l'habitació.)

Però llavors passa el que era inevitable. S'obre de cop la porta i un horrible tsunami de metre seixanta-cinc d'alçada es precipita dins de l'habitació. Li dic Jack Russel però en realitat és la Jenni, la meva germana petita, que té un any menys que jo.

—Vinga, Fèlix, tros de carn humana mandrosa i mig florida, és que t'has tornat de guix? Vols llevar-te d'una vegada? Ni un cadàver podria continuar dormint, amb aquest soroll!

Vatua i revatua, torno a obrir un ull (l'esquerre), miro la meva germana i li dic:

—Gràcies, Jack, ara sí que m'he despertat de debò. Puc ignorar els meus despertadors, però la teva veu de vuvuzela em fa saltar del llit!

I, dit i fet, m'assec a l'espona del llit, m'estiro com un ós rentador després de la letargia hivernal, badallo com un forat negre al mig de la galàxia, em grato la panxa i intento aixecar-me, però llavors m'adono de les conseqüències absolutament nefastes que tindria aquest acte, i ho deixo estar immediatament.

Per tant, em torno a ficar al llit i em tapo amb la manta, vatua i revatua!

3.

Puntualment a l'hora de l'esbarjo, és a dir, dues hores tard, arribo a l'escola. Estic de molt bon humor, perquè tornaré a veure els meus amics després de les vacances.

I estava a punt de travessar el portal per entrar al pati de l'escola quan he sentit una veu acusadora que em cridava des d'un racó de la paret:

—Un moment, Fèlix Rohrbach, amic meu! Es pot saber on vas, tan tard?

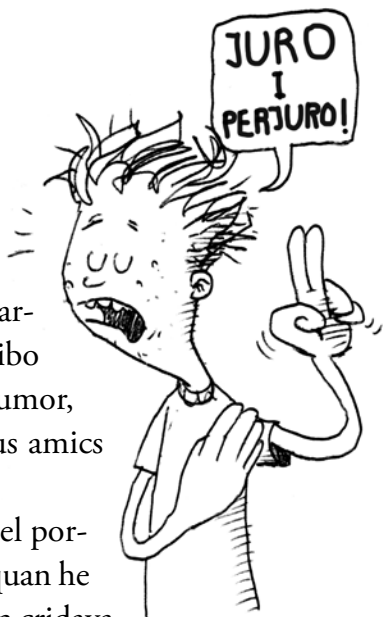
És Mrs. Ironfist, la meva professora d'anglès, que avui té guàrdia. Vatua i revatua!

Mrs. Ironfist en realitat es diu senyora Schuster, i desperta tantes simpaties a l'escola com Joker entre els habitants de la Gotham City de Batman. D'altra banda, jo desperto tantes simpaties a Mrs. Ironfist com Batman entre els supermalvats.

—Em penses respondre, Fèlix? Per què tornes a arribar tan tard?

Faig una ganyota, m'esforço per ser amable i li responc, amb veu melosa:

—Li juro i li perjuro que la meva intenció era arribar a l'hora, senyora Schuster! Però no es pot

EL CAVALLER FOSC

ni imaginar la quantitat de desgràcies que m'han passat. Per començar, un tràiler ha atropellat la

meva germana i he hagut de reanimar-la. Després m'ha trucat en Chris-

topher Nolan per preguntar-me

si el meu gos podria participar en la propera pel·lícula de Batman. Ja sap quina vull dir, oi? *El cavaller fosc*. I, per acabar-ho d'adobar, quan ja venia cap a l'escola, uns traficants d'esclaus de Mauritània han intentat raptar-me per vendre'm a l'harem de la princesa Leia d'Alderaan, la de *La Guerra de les Galàxies*, oi que m'entén? I, com si això no fos prou, al meu barri hi ha hagut un terrible terratrèmol i he perdut una sabata...

Mrs. Ironfist em mira, impertorbable, i em diu:

–Fèlix, Fèlix, no sé pas com acabaràs!

–És una bona pregunta, Mrs. Ironfist. Jo també hi penso contínuament. La veritat és que m'agradaria acabar assegut en una cadira de director de cinema a Hollywood i fer una carrera cinematogràfica de ressò internacional. O si no...

–Fèlix Rohrbach! Para de dir ximpleries o no responc del que pugui passar...

–Que no respon, Mrs. Ironfist? Doncs quina falta d'educació, no troba? I quin mal exemple, per als seus alumnes!

–Grrrrrrrrrr...

A la vista d'un comentari tan poc constructiu, m'estimo més tocar el dos, per si de cas.

4.

De fet, el que m'ha-
via proposat era pas-
sar tan de pressa com
pogués els mesos que faltaven
fins a les vacances de Nadal, a
la mateixa velocitat que si bai-
xés per un tobogan, sense buscar-me problemes, sen-
se crear embolics, de la manera més discreta possible.

El meu expedient acadèmic ja està massa ple de
barbaritats i no me'n puc permetre ni una més. Si
torno a provocar algun desastre, de segur que els
meus pares em deixaran per inútil i em donaran en
adopció. O potser demanaran a la NASA que m'envii
a algun planeta de l'espai exterior. És per això que és
absolutament necessari que no s'assabentin que he
tornat a fer tard a l'escola. Per desgràcia, la maqui-
nària punitiva ja s'ha posat en marxa.

Les 10.45: Manri el Torrat, el director de l'escola, em fa
anar al seu despatx a causa de la meua peculiar conversa
amb Mrs. Ironfist i em deixa planxat com una figureta
d'origami.

Les 11.08: Em barallo amb en Robert Maschmann, el
personatge més untuós i llefiscós des de la invenció de
la brillantina. En Robert és tan intel·ligent
com una xinxa amb bigudins, però,

per desgràcia, l'escassa intel·ligència de les seves tres neurones queda molt ben dissimulada per un aspecte excel·lent. Vatuia i revatuia, quin fàstic que em fa!

Les 11.14: La Rebecca Maccaroni, l'amigueta actual d'en Robert, em clava una bufetada, defensa el seu xicot i em diu que no és veritat que sigui tan idiota com em penso. Jo reconec que potser he exagerat una mica, perquè és possible que tingui quatre o cinc neurones al cervell.

Les 12.36: Escric en cinc minuts sota la taula el treball sobre la poesia romàntica que havíem de preparar durant les vacances. El senyor Bommel, el nostre professor, m' enxampa i aconseguixo el primer suspens del dia.

Les 13.15: La senyora Brettschmied, la cuinera de la cafeteria de l'escola, està a punt de clavar-me un cop de cullerot al cap perquè li dic que el seu fricandó és un atemptat terrorista als estómacs dels alumnes.

En poques paraules: quan finalment sona el timbre del final de les classes, tinc un aspecte semblant al de Bruce Willis a les seqüències finals de *La jungla de vidre*.

A més, les meves bones intencions s'han fos tan de pressa com la capa de gel dels pols.

Però que potser això representa una frustració per a mi? Gens ni mica! Perquè ja sento el pessigolleig típic del sapastre sense remei que sóc, començo a tenir ganes de fer-ne alguna de grossa, sí, alguna malifeta superguai que no se li hagi acudit mai a ningú.

5.

Cinc minuts després, intueixo la possibilitat de dur a terme els meus plans, perquè amb la meua vista d'àliga veig que en Musti, el meu millor amic, es dirigeix cap a la parada de l'autobús traginant el seu cos enorme de dos quintars de pes.

Sobre en Musti us puc dir un parell de coses: de fet es diu Mustafà Ködölötöfö i el seu cos fa pensar en un coixí de seguretat després d'un accident de cotxe, perquè no pot passar pel costat de res que sigui comestible sense cruspir-s'ho de seguida.

En Musti és l'única persona que es pot menjar tot un *döner*, no em refereixo pas a un simple entrepà, sinó a tota la peça de carn sencera.

En Musti somia a fer carrera com a *gangsta-rapper* de l'estil de Tupac Shakur o Notorious B.I.G. El cert és que en Musti no sap cantar, rapejar, ballar ni tocar un instrument, però això no el preocupa, perquè creu en ell mateix.

D'altra banda, en Musti és un paio legal, el meu millor amic.

—Ei, Musti, espera'm, necessito una ració urgent de bon humor. Tens plans, ara mateix? —li crido.

En Musti em somriu com una carbassa de Halloween, mou els dits a la manera dels *rappers* i em respon:

—Ei, nen, doncs apareixes en el millor moment, saps? Tinc una idea genial que estic segur que et posarà de bon humor. Escolta, nano, la cosa anirà així...

I llavors en Musti m'explica els plans que té per al vespre. Jo me l'escolto amb la boca oberta, perquè el que em proposa en Musti es veu d'una hora lluny que ens portarà problemes.

Però jo què faig? Responc a en Musti:

—Molt bona idea. Compta amb mi. Serà fantàstic, vatua i revatua!

←
MUSTI

